

25 jaar Rode Leeuwen. Een kwarteeuw Vlaams socialisme in de hoofdstad; SP-Brussel, 1993; 100 blz., 400 frank.

Voor socialistische mandatarissen was een consequent Vlaamse houding tot voor enige tijd meestal geen pluspunt bij de uitbouw van een politieke carrière. Zo werd opstappen in de Tweede Mars op Brussel (1962) door de BSP-federatie van het arrondissement Sint-Niklaas aan haar leden nog uitdrukkelijk ont-raden.

Een historisch keerpunt in dit verband, tien jaar voor de oprichting van een zelfstandige Vlaamse socialistische partij, was het optreden van de zogenaamde Rode Leeuwen, die begin 1968 in Brussel met succes uitpaktten met een eigen Vlaamse lijst bij de parlementsverkiezingen. Over de achtergronden, het verloop en de gevolgen van dit 'revolutionaire' initiatief werd onlangs — een kwarteeuw na de feiten — een herdenkingsbrochure gepubliceerd door de SP van het Brussels hoofdstedelijk gewest, de historische erfgenaam van de Rode Leeuwen.

Eén van de hoofdrolspelers van destijds, oud-minister Hendrik Fayat, verzorgde de inleiding bij deze publikatie, die in hoofdzaak getuigenissen van een aantal andere rechtstreeks betrokkenen van toen (Marc Galle, Lydia De Pauw-Deveen, Roger De Wulf e.a.) bevat. De meeste van die persoonlijke herinneringen en bedenkingen zijn trouwens een stuk informatiever dan de nogal magere geschiedkundige inleiding van Wouter Bracquené en Luc Peiren waarmee dit boekje opent. Vandaar ook dat wij *25 jaar Rode Leeuwen* zouden willen omschrijven als een verdienstelijke maar helaas niet ten volle geslaagde bijdrage tot de eigentijdse geschiedschrijving van de Vlaamse Beweging.

Nico VAN CAMPENHOUT